

חק לישראל – פרשת נשא יום ג'

תורה – במדבר פרק ד'

(לא) וְזֹאת מִשְׁמֶרֶת מִשְׁאֵם לְכָל עֲבֹדְתָם בְּאֹהֶל מוֹעֵד קִרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן וּבְרִיחָיו וְעִמּוּדָיו וְאֹדְנָיו: (לא) וְזֹאת מִשְׁמֶרֶת מִשְׁאֵם לְכָל עֲבֹדְתָם בְּאֹהֶל מוֹעֵד קִרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן וּבְרִיחָיו וְעִמּוּדָיו וְאֹדְנָיו: (לא) וְדָא מִסְרַת מִטוּלְהוֹן לְכָל פּוֹלְחָנְהוֹן בְּמִשְׁכָּן זְמָנָא דְפִי מִשְׁכָּנָא וְעִבְרוּהִי וְעִמּוּדוּהִי וְסִמְכוּהִי:

(לב) וְעִמּוּדֵי הַחֲצֵר סָבִיב וְאֹדְנֵיהֶם וַיִּתְדֹתֵם וַיְמִיתֵיהֶם לְכָל כְּלִיָּהֶם וּלְכָל עֲבֹדְתָם וּבִשְׂמֹת תִּפְקְדוּ אֶת כְּלֵי מִשְׁמֶרֶת מִשְׁאֵם: (לב) וְעִמּוּדֵי הַחֲצֵר סָבִיב וְאֹדְנֵיהֶם וַיִּתְדֹתֵם וַיְמִיתֵיהֶם לְכָל כְּלִיָּהֶם וּלְכָל עֲבֹדְתָם וּבִשְׂמֹת תִּפְקְדוּ אֶת כְּלֵי מִשְׁמֶרֶת מִשְׁאֵם: (לב) וְעִמּוּדֵי דְדִרְתָּא סְחוּר סְחוּר וְסִמְכִיהוֹן וְסִבִּיִּהוֹן וְאִטוּגִיִּהוֹן לְכָל מְנִיָּהוֹן וּלְכָל פּוֹלְחָנְהוֹן וּבִשְׂמִיָּהוֹן תִּמְנֹנוּ יַת מְנֵי מִסְרַת מִטוּלְהוֹן:

(לג) זֹאת עֲבֹדַת מִשְׁפַּחַת בְּנֵי מְרָרִי לְכָל עֲבֹדְתָם בְּאֹהֶל מוֹעֵד בְּיַד אִיתְמָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן: (לג) זֹאת עֲבֹדַת מִשְׁפַּחַת בְּנֵי מְרָרִי לְכָל עֲבֹדְתָם בְּאֹהֶל מוֹעֵד בְּיַד אִיתְמָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן: (לג) דִּין פּוֹלְחָן זְרַעִית בְּנֵי מְרָרִי לְכָל פּוֹלְחָנְהוֹן בְּמִשְׁכָּן זְמָנָא בִּידָא דְאִיתְמָר בֶּר אֶהֱרֹן כְּהֵנָּא:

(לד) וַיִּפְקֹד מֹשֶׁה וְאֶהֱרֹן וּנְשֵׂי־אֵי הָעֵדָה אֶת בְּנֵי הַקְּהָלִי לְמִשְׁפַּחַתָּם וּלְבֵית אֲבֹתָם: (לד) וַיִּפְקֹד מֹשֶׁה וְאֶהֱרֹן וּנְשֵׂי־אֵי הָעֵדָה אֶת בְּנֵי הַקְּהָלִי לְמִשְׁפַּחַתָּם וּלְבֵית אֲבֹתָם: (לד) וּמָנָא מֹשֶׁה וְאֶהֱרֹן וְרַבְרָבִי כְּנִשְׂתָּא יַת בְּנֵי קְהַל לְזֹרְעֵיהֶוֹן וּלְבֵית אֲבֹתָהוֹן:

(לה) מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה וְעַד בֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל הַבָּא לְצִבָּא לְעִבְדָּה בְּאֹהֶל מוֹעֵד: (לה) מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה וְעַד בֶּן חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל הַבָּא לְצִבָּא לְעִבְדָּה בְּאֹהֶל מוֹעֵד: (לה) מִבֶּר תְּלָתִין שָׁנִין וְלַעֲלָא וְעַד בֶּר חֲמִשִּׁין שָׁנִין כָּל דְּאִתִּי לְחִילָא לְפּוֹלְחָנָא בְּמִשְׁכָּן זְמָנָא:

רש"י

(לז) וַיִּתְּחֶם וַיִּתְּחֶם – שָׁל עִמּוּדִים שְׁהָרִי יִתְּדוֹת וַיִּתְּחֶם וַיִּתְּחֶם בְּמִשְׁכָּן זְמָנָא בְּיַד גְּרָשׁוֹן הִי וַיִּתְּדוֹת וַיִּתְּחֶם הִי לִירֵיעוֹת וּלְקַלְעִים מִלְמַטָּה שָׁלָא תְּגַבִּיהֶם הַרוּחַ וַיִּתְּדוֹת וַיִּתְּחֶם

היו לעמודים סביב לתלות זהם הקלעים
בשפתם העליונה בכלונסות וקונסון כמו
ששנויה במלכות המשכן:

נביא – שופטים פרק יג' יב'–טז'

(יב) וַיֹּאמֶר מְנוּחַ עֲתָה יָבֹא דְבָרֶיךָ מֵהָ יְהִיָּה מִשְׁפַּט הַנְּעַר וּמַעֲשֵׂהוּ: (יב) וַאֲמַר מְנוּחַ כְּעֵן יִתְקִימוֹן פִּתְגָמֶךָ מֵהָ יִהְיֶה דְחֵי לְרַבִּיָּא וּמֵהָ נַעֲבִיד לֵיהָ:

(יג) וַיֹּאמֶר מְלָאָךְ יְהוָה אֶל מְנוּחַ מִכָּל אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֵל הָאִשָּׁה תִּשְׁמָר: (יג) וַאֲמַר מִלְּאָכָא דִּי לְמְנוּחַ מִכָּל דְּאִמְרִית לְאִתְתָּא תִּסְתַּמַּר:

(יד) מִכָּל אֲשֶׁר יֵצֵא מִגִּפְנוֹ הַיִּין לֹא תֹאכַל וַיִּין וְשִׁכָר אֵל תִּשְׁתֶּה וְכָל טְמֵאָה אֵל תֹּאכַל כָּל אֲשֶׁר צְוִיתִיָּהּ תִּשְׁמָר: (יד) מִכָּל דִּיפּוֹק מִגּוֹפְנָא דְחִמְרָא לֹא תִיכּוֹל וְחִמְרָא חֲדַת וְעֵתִיק לֹא תִשְׁתֵּי וְכָל מִסָּאָב לֹא תִיכּוֹל כָּל דִּי פְקִידָתָהּ תִּסַּר:

(טו) וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֵל מְלָאָךְ יְהוָה נַעֲצֵרָה נָא אוֹתָךְ וְנַעֲשֵׂה לְפָנֶיךָ גְּדֵי עֲזִים: (טו) וַאֲמַר מְנוּחַ לְמִלְּאָכָא דִּי נִיחּוּד כְּעֵן יִתֵּךְ וְנַעֲבִיד קִדְמָךְ גְּדֵיָא בֶר עֲזִי:

חק לישראל – פרשת נשא יום ג'

(טז) וַיֹּאמֶר מִלֶּאךָ יְהוָה אֵל מְנוּחַ אִם תַּעֲצֹרְנִי לֹא אֶכַל בְּלֶחְמִי וְאִם תַּעֲשֶׂה עֵלָה לְיְהוָה תַּעֲלֶנָּה כִּי לֹא יָדַע מְנוּחַ כִּי מִלֶּאךָ יְהוָה הוּא: (טז) וַאֲמַר מִלֶּאכָא דִּי לְמִנּוּחַ אִם תַּחֲדִינְנִי לֹא אֵיכּוּל בְּלַחְמִךָ וְאִם תַּעֲבִיד עֲלֵתָא קִדְּם יִי תַסְקִינָה אֲרִי לֹא יָדַע מְנוּחַ אֲרִי מִלֶּאכָא דִּי הוּא:

רש"י

(יז) מה יהיה משפט הנער ומעשהו – תי' ונותן מה חזי למעבד לעולמא ומה נעבד ליה:
(טו) נעלמה נא אוחך – נאסוף אוחך אל הבית:

כתובים – משלי פרק לא' יא'-טו'

(יא) בָּטַח בָּהּ לֵב בַּעֲלָה וְשָׁלַל לֹא יִחָסֵר: (יא) דתכל עלה לביה דבעלה ולא מתבזא ולא חסרא:
(יב) גִּמְלָתָהּ טוֹב וְלֹא רָע כֹּל יָמֵי חַיֶּיהָ: (יב) פרעתיה טבתא ולא בישתא כל יומי חיהא:
(יג) דַּרְשָׁה צָמֹר וּפְשִׁיתִים וַתַּעַשׂ בְּחַפְזָא כַּפְיָהּ: (יג) תבעת עמרא וכתנא ועבדת היך צבינא דאידה:
(יד) הִיָּתָה כְּאֲנִיּוֹת סוּחָר מִמְּדַחֵק תִּבְיָא לְחֻמָּהּ: (יד) והות היך אלפת דתגרא דמן רחיק מיתיא מכלותא:
(טו) וַתִּקֶּם בְּעוֹד לַיְלָה וַתִּתֵּן טָרְף לְבֵיתָהּ וְחֶק לְנַעֲרֹתֶיהָ: (טו) וקמת בליליא ויהבת מזונא לביתה ופולחנא לטליתיהא:

רש"י

(יא) ושלל לא יחסר – כלומר לא יחסר טוב:
(יג) דרשה דכר לפי המלוי' כרכי מלאכת הגסים, והמשל כך הוא, דורשת התורה מקרא משנה
(יז) היתה כאניות סוחר – מצויאה היא ללומדי' צרכה ומזון:
מדקש ומחזרת אחריהם שהם לרכי התלמידים:

משנה – גיטין פרק ב'

(א) הַמְּבִיא גִט מִמְּדִינַת הַיָּם וְאָמַר בְּפָנָי נִכְתַּב אָבָל לֹא בְּפָנָי נִחְתַּם, בְּפָנָי נִחְתַּם אָבָל לֹא בְּפָנָי נִכְתַּב, בְּפָנָי נִכְתַּב כֻּלּוֹ וּבְפָנָי נִחְתַּם חֻצִּי, בְּפָנָי נִכְתַּב חֻצִּי וּבְפָנָי נִחְתַּם כֻּלּוֹ, פְּסוּל. אֶחָד אוֹמֵר בְּפָנָי נִכְתַּב וְאֶחָד אוֹמֵר בְּפָנָי נִחְתַּם, פְּסוּל. שְׁנַיִם אוֹמְרִים בְּפָנָי נִכְתַּב וְאֶחָד אוֹמֵר בְּפָנָי נִחְתַּם, פְּסוּל. וְרַבִּי יְהוּדָה מְכַשֵּׁיר. אֶחָד אוֹמֵר בְּפָנָי נִכְתַּב וְשְׁנַיִם אוֹמְרִים בְּפָנָי נִחְתַּם כְּשֵׁר:

רע"ב – (א) המביא. נחתם חליו – אחד מן העדים חתם בפני: בפני נכתב חליו וכו' פסול – ודוקא חליו האחרון. אבל בפני נכתב חליו הראשון שהוא שם האיש והאשה והזמן, כשר. וחליו הראשון נמי לא לריך שיראה

חק לישראל – פרשת נשא יום ג'

אין כריך שיאמרו צפנינו נכתב וצפנינו נחתם: שנים אומרים צפנינו נכתב ואחד אומר צפני נחתם פסול – בזמן שהגט יולא מתחת יד אחד מהם. אבל אם יולא מתחת יד שניהם, כשר: ורבי יהודה מכשיר – ואפילו יולא מתחת ידו של אחד מהם. ואין הלכה כרבי יהודה:

(ב) נכתב ביום ונחתם ביום, בלי ליה ונחתם ביום, כשר. ביום ונחתם בלי ליה, פסול. רבי שמעון מכשיר, שהיה רבי שמעון אומר, כל הגטין שנכתבו ביום ונחתמו בלי ליה, חוץ מגטין נשים:

בגטין משום פירי, שאם לא היה זמן בגט יהיה הבעל מוכר והולך פירות נכסי מלוג של אשתו לאחר גרושין, וכשתצטעו דין יאמר קודם גירושין מכרתי. ולהכי מכשיר ר"פ בנכתב ביום ונחתם בלי ליה אע"פ שהוא מוקדם, דסבר משעה שנתן עיניו לגרש אע"פ שלא גירש שוב אין לו לבעל פירות. ואין הלכה כר"פ:

הכתיבה עלמה, אלא אם שמע קול הקולמוס בלבד עובר על הגייר בשעת כתיבה, תו לא כריך: אחד אומר צפני נכתב ואחד אומר צפני נחתם פסול – בזמן שהגט יולא מתחת יד אחד מהם, דלאכרעוהו רבנן לשליח המביא גט למימר תרווייהו. אבל אם הגט יולא מתחת ידו שניהם, כשר. שנים שהביאו גט

רע"ב – (ג) בלי ליה ונחתם ביום כשר – שהיום הולך אחר הלילה ואין זה מוקדם: ביום ונחתם בלי ליה פסול – שהרי מוקדם הוא. ותקנו חכמים זמן בגיטין, גזירה שמה יהיה נשוי עם בת אחותו ותזנה עליו וחס עליה שלא תחנק ונתן לה גט בלא זמן. וכשמעידים עליה ב"ד מולאה גיטה ואומרת גרושה הייתי ופנויה באותה שעה: ור"פ מכשיר – דסבר ר"פ לחכמים תקנו זמן

(ג) בכל בותבין, בדיו, בסם, בסקרא, ובקומוס, ובקנתום, ובכל דבר שהיא של קימא. אין בותבין לא במשקים, ולא במי פרות, ולא בכל דבר שאינו מתקים. על הכל בותבין, על העלה של זית, ועל הקרו של פרה ונותן לה את הפרה, על היד של עבד ונותן לה את העבד. רבי יוסי הגלילי אומר, אין בותבין לא על דבר שיש בו רוח חיים, ולא על האכלין:

כתיבה קליפה ונתינה: רבי יוסי הגלילי אומר כו' – דרחמנא קרייה לגט ספר, מה ספר מיוחד שאין בו רוח חיים ואינו אוכל, אף כל שאין בו רוח חיים ואינו אוכל. ורבנן אמרי אי כתב בספר כדקאמרת, השתא דכתיב ספר, לספירת דברים הוא דאתא. והלכה כחכמים:

רע"ב – (ג) דיו – אלמיד"ר בערבי: סיקרא – כעב אדום: קומוס – סרף האילן: קנקנתום – וידריאול"ו בלע"ז: על העלה של זית – תלושה: ונותן לה את הפרה – שאינו יכול לקללו אחר כתיבה, דכתיב (דברים כ"ד) וכתב לה ספר כריתות ונתן זידה, מי שאינו מחוסר אלא כתיבה ונתינה, ילא זה שמחוסר

(ד) אין בותבין במחבר לקרקע. כתבו במחבר, תלשו וחתמו ונתנו לה, כשר. רבי יהודה פוסל, עד שתהא פתיבתו וחתמתו בתלוש. רבי יהודה בן בתירה אומר, אין בותבין לא על הנגר המחוק ולא על הדפתרא, מפני שהוא יכול להזדיף. וחקמים מכשירין:

הזמן: ותלשו וחתמו – כלומר שכתב התורף שהוא מקום האיש והאשה והזמן אחר שתלשו: כשר – לכיון שנכתב התורף בתלוש, אע"פ שהטופס נכתב במחבר, כשר: על הנייר

רע"ב – (ד) אין בותבין במחבר – מפני שמחוסר קליפה: כתבו על המחבר וכו' – הכי קאמר, כתב במחבר הטופס, שהוא כל הגט כולו חוץ ממקום האיש ומקום האשה

חק לישראל – פרשת נשא יום ג'

והעדים שהגט נמסר צפניהם הם עיקר הגרושין, לא עלי חתימה. אבל בשאר שטרות דסמכין אעדי חתימה, מודים חכמים שאין נכתבים לא על נייר מחוק ולא על דיפתרא. והלכה כחכמים:

המחוק – שיכול לחזור ולמחוקו עד העדים ולכתוב עליו מה שירצה ולא מנכרא מלתא, שהרי עדים נמי על המחוק הם החומים: ודפתרא – אין המחוק שלו ניכר. דיפתרא, דמליח וקמיה ולא עפיץ: וחכמים מכשירין – בגיטין בלכז. דסבירא להו עדי מסירה כרתי,

(ה) הַבֵּל פְּשִׁרִין לְכַתּוּב אֶת הַגֵּט, אֶפְלוּ חֲרַשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן. הָאִשָּׁה פּוֹתֵבֶת אֶת גִּטָּהּ, וְהָאִישׁ פּוֹתֵב אֶת שׁוֹבְרוֹ, שְׁאִין קִיּוֹם הַגֵּט אֶלְאֵ בְּחוֹתְמֵיו. הַבֵּל פְּשִׁרִין לְהֵבִיא אֶת הַגֵּט, הוּזַץ מִחֲרַשׁ שׁוֹטֵה וְקָטָן וְסוּמָא וְנִבְרִי:

הגט, ה"מ טופס, אבל תורף אינו כשר אלא שיכתבנו ישראל גדול וזן דעת: חוץ מחרש שוטה וקטן – ללאו בני דעה ניהו: וסומא – פסול להביא גט מחוץ לארץ, שאינו יכול לומר בפני נכתב ובפני נחתם. אבל להביא גט בארץ ישראל שא"ל לומר בפני נכתב ובפני נחתם, או אפילו בחו"ל אם הגט מקויים בחותמו, או להיות שליח של אשה לקבל גיטה, לכל אלו הסומא כשר: ונכרי – דליתיה בתורת גיטין וקדושין, ובמידה דלנפשיה לא חזי לא מצי למעבד שליחותא לאחריני:

רע"ב – (ה) ואפילו חרש שוטה וקטן – והוא שגדול עומד על גביו ואומר לו כתוב לשם פלוני. אבל נכרי ועבד, אפילו גדול עומד על גביו, לכתחלה לא יכתוב גט, מפני שהם בני דעת ואדעתא דנפשיהו עבדי, שאפילו גדול אומר לו כתוב לשם פלוני הוא לא יכתוב אלא לדעת עצמו. ואם נכרי ועבד כתבו טופס הגט, וישראל בן דעת כתב התורף שהוא שם האיש והאשה והזמן שכל אלו כריכין לשמן, הגט כשר. וכן חרש שוטה וקטן לאמרינן במתניתין שכשרים לכתוב את

(ו) קִבֵּל הַקָּטָן וְהַגְּדִיל, חֲרַשׁ וְנִתְפַקַח, סוּמָא וְנִתְפַתַח, שׁוֹטֵה וְנִשְׁתַּפֵּה, נִבְרִי וְנִתְגַּיֵר, פְּסוּל. אֲבָל פִּקַּח וְנִתְחַרַשׁ וְחֹזֵר וְנִתְפַקַח, פְּתוּחַ וְנִסְתַּמָּא וְחֹזֵר וְנִתְפַתַח, שְׁפוּי וְנִשְׁתַּטָּה וְחֹזֵר וְנִשְׁתַּפֵּה, פְּשִׁיר. זֶה הַכֹּלְלֵל, כֹּל שֶׁתְּחַלְּתוּ וְסוּפוּ בְּדַעַת, בְּשִׁיר:

וחזר ונשתפה, שצריך שיהיה בן דעת בשעת נתינה, תנא נמי רישא וחזר ונתפתח. וכל פסולי עדות בעבירה, פסולין להביא את הגט, שאין נאמנים לומר בפני נכתב ובפני נחתם. ואם הגט מקויים בחותמו, כשרים להביאו:

רע"ב – (ו) קיבל הקטן – הגט מיד הבעל: והגדיל – קודם שמסרו לה: פתוח ונסתמא וחזר ונתפתח – אפילו לא חזר ונתפתח, הואיל והיה פתוח בשעת קבלת הגט שפיר מצי למיהוי שליח, דהא יכול לומר בפני נכתב ובפני נחתם. אלא אידי דבעי למתני סיפא

(ז) אִף הַנָּשִׁים שְׁאִינָן נְאֻמָּנוֹת לֹמְרֵי מֵת בְּעֵלָהּ, נְאֻמָּנוֹת לְהֵבִיא אֶת גִּטָּהּ, חֲמוּתָהּ וְבֵת חֲמוּתָהּ וְצַרְתָּהּ וְיִבְמִתָּהּ וְבֵת בְּעֵלָהּ. מֵה בֵּין גֵּט לְמִיתָהּ, שֶׁהַפֶּתֶב מוֹכִיחַ. הָאִשָּׁה עֵצְמָהּ מִבִּיאָה אֶת גִּטָּהּ, וּבִלְבָד שְׁהִיא צְרִיכָה לֹמְרֵי, בְּפָנֶי נִבְרִי וּבְפָנֵי נִתְפַתֵּם:

צפ"נ וצפ"נ. והב"ד לוקחין אותו מידה אחר שאמרה צפ"נ וצפ"נ, וממנין שליח שיחזור ויתן אותו לה. אבל אשה שגיטה יולא מתחת ידה בכל מקום שהיא, הרי זו מגורשת, ואפילו שאין הגט מקויים בחותמו, ואינה כריכה שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם:

רע"ב – (ז) חמותה ובה חמותה כו' – אינן נאמנות לומר מת בעלה, משום דסניין לה ומכוונין לקלקלה: ובלכז שהיא כריכה לומר צפ"נ וצפ"נ – ודוקא כשהתנה הבעל עמה בשעה שמסר הגט לידה ואמר לה לא תתגרשי אלא בבית דינו של פלוני ותאמרי

חק לישראל – פרשת נשא יום ג'

גמרא – גיטין דף כג' ע"א

משנה חוץ מחרש שוטה וקטן וסומא ועובד כוכבים: גמרא בשלמא חרש שוטה וקטן דלאו בני דיעה נינהו עובד כוכבים נמי דלאו בר היתירא הוא אלא סומא אמאי לא אמר רב ששת לפי שאינו יודע ממני נוטלו ולמי נותנו מתקיף לה רב יוסף היאך סומא מותר באשתו היאך בני אדם מותרים בנשותיהם בלילה אלא בטביעות עינא דקלא הכא נמי בטביעות עינא דקלא אמר רב יוסף הכא בחוצה לארץ עסקינן דבעי למימר בפני נכתב ובפני נחתם ולא מצי למימר אמר ליה אביי אלא מעתה פתוח ונסתמא דמצי אמר הכי נמי דכשר והא קתני פתוח ונסתמא וחזר ונתפתח כשר חזר ונתפתח אין לא חזר ונתפתח לא הוא הדין דאף על גב דלא חזר ונתפתח ואידי דקתני שפוי ונשתטה וחזר ונשתפה טעמא דחזר ונשתפה הא לא חזר ונשתפה לא תנא נמי פתוח ונסתמא וחזר ונתפתח אמר רב אשי דיקא נמי דקתני זה הכלל כל שתחילתו וסופו בדעת כשר ולא קתני כל שתחילתו וסופו בכשרות כשר שמע מינה בעו מיניה מרבי אמי עבד מהו שיעשה שליח לקבל גט אשה מיד בעלה אמר להו מוקא פסיל ליה לעובד כוכבים מכלל דעבד כשר אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן אין העבד נעשה שליח לקבל גט לאשה מיד בעלה לפי שאינו בתורת גיטין וקדושין מתקיף לה רבי אלעזר טעמא במילתא דליתיה הא במילתא דאיתיה כשר והא עובד כוכבים והא כותי דאיתנהו בתורת תרומה דנפשייהו דתנן העובד כוכבים והכותי שתרמו משלהם תרומתם תרומה ותנן עובד כוכבים שתרם של ישראל אפילו ברשות אין תרומתו תרומה מאי טעמא לאו משום דכתיב (אתם) גם אתם מה אתם ישראל אף שלוחכם ישראל אמרי דבי רבי ינאי לא מה אתם בני ברית אף שלוחכם בני ברית:

רש"י על הגמרא

משום דעה ולא צענין תחילה וסוף אלא תחילה לחודיה ללא מאי למימר צפני נכתב דאי בסומא נמי דוקא ניתני כל שתחילתו וסופו בכשרות: מהו שיעשה שליח – לאשה עבד של כל אדם מהו שיעשה שליח לאשה בעלמא: לקבל גט מיד בעלה – ותהא מגורשת בקבלתו וה"ה נמי להולכה לכולה חדא טעמא היא אלא כך היתה השאלה בבית המדרש: מדקפסיל לעובד כוכבים – צמתני' בהבאה ולא תנא עבד: מכלל דעבד כשר – וכי היכי דכשר להבאה להיות שליח להתגרש כך כשר לקבלה להיות שליח להתגרש שאין

ללאו בני דעה נינהו – וגבי שליחות איש צענין ולא קטן דשליחות נפקא לן (בקדושין ד' מצ) מויקחו להם איש שה לבית אבות אחד לוקח לכולן: לאו בר היתירא הוא – דאין להן קידושין ואין גיטין נוהגין בהם וצמידי לנפשיה לא חזי לא מאי למיעבד שליחותא לאחרני: הא לא חזר ונשתפה לא – דטעמא משום דעה הוא ורכיך להיות בן דעת לעשות שליחותו: דיקא נמי – דלגבי פתוח ונסתמא לא תנא דוקא חזר ונתפתח: מדקתני סיפא כו' – אלמא היכא דטעמא משום דעה הוא צענין תחלה וסוף אצל סומא לא הוי טעמא

חק לישראל – פרשת נשא יום ג'

שליח אין תרומתו תרומה: מאי טעמא – אינה תרומה: לאו משום – לשליחות תרומה דכתיב כן תרימו גם אתם ודרכינן מדמלי למכתב אתם וכתב גם אתם לרבות שלוחכם ואיתקש שליח לשולחו דהאי קרא למימר דמה אתם בני ישראל אף שלוחכם ישראל ומהאי מיעוטא איכא למעוטי נמי לעבד שתרם את של ישראל ברשות: לא מה אתם בני ברית – מהולים וזאו ברית מלוא: אף שלוחכם בני ברית – לאפוקי עובד כוכבים אבל עבד בן ברית הוא דכתיב (דברים כט) מחוטב עלך וגו':

חילוק טעם צניעה: הא במילתא דאיתיה – כגון תרומה שאסור לעבד לאכול טבל ואם יש לו טבל שניתן לו ע"מ שאין לרבו רשות בו מפריש תרומה הימנו ותרומתו תרומה דעבד כחקה בכל מלוא ותימא נמי דכשר להיות שליח לתרום: שתרמו את שלהן תרומתן תרומה – ואסורה לזרים דכשר אין קנין לעובד כוכבים צארץ ישראל להפקיע מקדושת מעשר והקדש העובד כוכבים הקדש כדלפי' (חולין 77 יג) מאיך איך לרבות את העובדי כוכבי' שגודרים נדרים ונדבות ישראל: אפילו ברשותו – של ישראל שעשו

זוהר – נשא דף קכד' ע"א

איש איש פי תשטה אשתו וגו'. (במדבר ה) מאי האי לגבי האי. אלא כמה דכתיב, (במדבר ה) למעול מעל ביני. רבי אלעזר אמר, איש איש, מאי איש איש, דהא בחד סגי, אלא הא אוקמוה, אבל איש איש, משמע איש דאיהו איש, וקיים קרא דכתיב, (משלי ה) שתה מים מבוך וגו'. פדין הוא איש בעלמא, איש לגבי אשתיה. ומעלה בו מעל, הא בחד סגי, אמאי תרי. אלא חד לעילא וחד לתתא. חד לכנסת ישראל, וחד לבעלה. בגין כך והביא האיך את אשתו:

אמאי אל הפהו. דזא דמלה, בגין דכהנא שושבינא איהו דמטרוניתא. הכא אית לאסתפללא, הא פתיב (ויקרא א) ושחט את בן הבקר, ושחט אחרא, ולא פהנא, דכהנא אסיר ליה בדינא, בגין דלא יפגים ההוא אתר דאחיד ביה, ואת אמרת, והביא איש את אשתו אל הפהו, למידן דינהא. אלא ודאי פהנא לדא חזי, בגין דאיהו שושבינא למטרוניתא, וכל נשי עלמא מתברכן (נ"א אתאחדת) בכנסת ישראל, ועל דא אתתא דלתתא מתברכא בשבע ברכות, דאחידת בה בכנסת ישראל, וכהנא קאים לאתקנא מלי דמטרוניתא, ולעיינא בכל מה דאצטריד, בגין כך פהנא לדא, ולא אחרא:

ואי תימא דאיהו עביד דינא, לאו הכי, אלא לאסגאה שלמא בעלמא קא אשתדל בהאי, ולאסגאה חסד. דאי ההיא אתתא אשתכחת זכאה, פהנא אסגי שלמא בהו, ולא עוד אלא דמתעברא בברא דבר, ואתעביד שלמא על ידיה. ואי לא אשתכחת זכאה, איהו לא עביד דינא, אלא ההוא שמא קדישא דאיהו קא משקרת ביה, הוא עביד דינא, והוא בדיק לה:

חק לישראל – פרשת נשא יום ג'

תָּא חֲזִי, פְּהֵנָּא לָא עֵייל גְרַמְיָה לְהָאֵי, אֶלָּא פֻד הִיא יְהֵבַת גְרַמְיָה קַמְיָה, מְפָאָה (נ"א לזכאה) (דף קכ"ד ע"ב) זְמַנָּא, וְתַרְיֵן שְׂאִיל לָהּ, בִּינּוּן דְּאִיְהִי בְּעֵינָא לְאַשְׁתַּכְחָא זְפָאָה, פְּדִין פְּהֵנָּא עֵבִיד עוֹבְדָא, בְּגִין לְאַסְגָּאָה שְׁלֵמָא:
 פְּהֵנָּא פְּתִיב שְׂמָא קְדִישָׁא חַד זְמַנָּא בְּאַרְח מִיִּשְׂרָאֵל, לְבַתַּר כְּתַב לִיָּה לְמַפְרַע אַתְּוּוֹן (נ"א סרטיין) טְרִיסִין בְּטְהִירִין, דִּינָא בְּדִינָא, רַחֲמֵי בְּרַחֲמֵי, רַחֲמֵי בְּדִינָא, וְדִינָא בְּרַחֲמֵי. אֲשֶׁתְּכַחַת זְפָאָה, אַתְּוּוֹן רַחֲמֵי אֲשֶׁתְּכַחַת, וְדִינִין סְלִקִין. לָא אֲשֶׁתְּכַחַת פְּדָקָא יְאוּת, רַחֲמֵי סְלִקִין, וְדִינִין אֲשֶׁתְּאַרְוּ, וְכַדִּין דִּינָא אַתְּעֵבִיד:

הלכה – הרמב"ם הלכות תפילה פרק ז'

(ט) נהגו העם ברוב ערינו לברך ברכות אלו זו אחר זו בבית הכנסת בין נתחייבו בהן בין לא נתחייבו בהן וטעות הוא ואין ראוי לעשות כן ולא יברך ברכה אלא אם כן נתחייב בה:
 (י) המשכים לקרוא בתורה קודם שיקרא קריאת שמע בין קרא בתורה שבכתב בין קרא בתורה שבעל פה נוטל ידיו תחלה ומברך שלש ברכות ואח"כ קורא ואלו הן אשר קדשנו במצותיו וצונו על דברי תורה והערב נא יי' אלהינו את דברי תורתך בפנינו ובפיפיות עמך כל בית ישראל ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי עמך יודעי שמך ועוסקי תורתך ברוך אתה יי' המלמד תורה לעמו ישראל ברוך אתה יי' אלהינו מלך העולם אשר בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו ברוך אתה יי' נותן התורה:
 (יא) בכל יום חייב אדם לברך שלש ברכות אלו ואחר כך קורא מעט מדברי תורה ונהגו העם לקרוא ברכת כהנים ויש מקומות שקורין צו את בני ישראל ויש מקומות שקורין שתיהן וקורין פרקים או הלכות מן המשנה ומן הברייתות:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה
 בת שמואל, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.